

Ve středu 17. března proběhl v Malostranské besedě křest nové CD kapely Žalman a spol. **Nápis na štítu domu**

. Navíc 20. března Pavel Žalman Lohonka oslavil své padesáté osmé narozeniny.

Cédečko obsahuje 13 písní a je nahráno v rockerském studiu Sono Records v Nouzově, což "kotlík" Žalman stále zdůrazňuje. Myslím si, že dělení žánru na bigbít a kotlík je v dnešní době archaismus a muzika je o kus dál, než před léty velela hrdost na zelený bundy s absencí akustických nástrojů. A Žalman je od svých počátků stejně "nezaškatulkovatelný".

Žalman a spol, jak známo, hraje už devět let v nezměněné sestavě, pokud nepokládáme loňskou změnu příjmení Jindřišky Petrákové na Zahradě v důsledku splnění náležitostí předpokládaných právním řádem ČR pro vznik manželství rovněž za změnu. Na "devítkářské" části kapely je znát stále větší posun kvality. Jindřiška obohatila svůj přírodní talent, který chodil někde kolem Písku, kde se narodila, i o hodiny zpěvu u zesnulé Ivany Mixové, bývalé sólistky Národního divadla v Praze. Paní Mixovou pokládám snad za nejpůsobivější Carmen v dějinách Národního divadla (ve filmu natočeném v roce 1969 na motivy

Směšný

ch lásek

Milana Kundery:

Já, truchlivý bůh

, si paní Mixová zahrála i jednu z milenek Miloše Kopeckého). Z Honzy Brože vyrostl vynikající textař se zcela osobitým stylem a i výborný melodik. Basák a klávesista Petr Novotný, jediný "pozůstatek" předchozí sestavy s Vojtou Zíchou, Jardou Matějem Matějů a Míšou Krmíčkovou, je tak dobrý, jak je nenápadný. V Besedě na Brnkání na duši se vždy těším s čím Petr zas v rámci svých měsíčních fejetonů přijde.

Ale vraťme se ke třinácti novým písním. Většina z nich je alespoň textově, když ne melodicky, dílem Žalmana. Výjimkou je

Do jedné řeky

, kterou otextovala členka nejslavnější sestavy A spolu Pavlína Jíšová, a rovněž si ji i zazpívala. Povídá se povídá, že tato spolupráce není jediná a dá pánbůh, že jí bude víc. Avalon je opatřen textem největšího českého novináře Honzy Hlaváče (má cca 2 metry), šéfredaktora Mladého světa a autora chystaného Žalmanova životopisu. Malému Kryštůfkovi Hlaváčovi věnoval pak Žalman

Křtiny (Kryštůfkovi

), velmi milou a půvabnou píseň, kterou Kryštůfek poslouchal již na loňském setkání Fan Klubu s kapelou ve Čtyřkolech. Petr Novotný je autorem textu i interpretem písně

V pravou chvíli

. Konečně

Never more

nese typický "devítkářský" rukopis Honzy Brože, autora textu a interpreta.

Kromě Pavlínky Jíšové hostovali ve studiu ještě Luboš Malina, Milan Cimfe (perkuse), Pavel Kudelásek a Radek Křižanovský (housle), Pavel Cypris (viola) Pavel Verner (violoncello), Michal Gregor (trombon) a ve sboru i Michal Braxatoris se Zdenou Tichotovou. Trocha smutku je vnášena se jménem autora fotografií Petra Škvrně, který ukončil svůj život nesmyslnou "deanovskou smrtí" v loňském roce.

Titulní píseň tvoří i název CD. Je určitou milou reminiscencí na minesengerovská Žalmanova léta a odráží jeho věčnou lásku k jihočeské lidové písničce. Pro mě, vedle sourozenců Ulrychových a Jaroslava Hutky to byli i Minesengři, kteří mi dali víc než tisíc výchovných koncertů na téma " tradice lidové písně".

Mezi písně, které "chytnou" na první poslech patří

Krásnou Pálavou

. Odráží nejen časté návštěvy kapely ve vinných sklípčích, ale prokazuje, že Žalman ještě umí napsat pěknou melodii. Mě nejvíce zaujala

Saan

s krásným refrénem a

Svatý koně z Aranu

, kteří by mohli Jindřišce získat trochu oddechu při neustále žádané

Holce od koní

. Jindřišce ti "noví koně" moc dobře sednou.

Žalman se má kam ohlížet. Snad proto s trochou nadsázky promítl do

Nebeského penzionu

i faktor času, který existuje i u muzikantů. Snad se někde v tom nebeském penzionu všichni sejdou. Tak rád bych šel je jako stvořená pro závěr koncertu. Opět typická žalmanovská lyrika.

Přísný hudební kritik by jistě namítl, že Žalman už má a měl lepší písně než ty na

Nápísu na štítu domu

. Může mít jistě pravdu, ale pro mě je nové Žalmanovo CD kusem pohody a důkazem, že Žalman má pořád co říci. A to dnes neumí v muzikantské branži (a nejen v ní), každý.